

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιος νεαρός στιχοπλάστης έστειλε κάποτε από την επαρχία του μία χειρόγραφη τραγωδία στο αυστριακό ποιητή Πιρόν, συνοδευμένη με μία επιστολή στην οποία τον παρακαλούσε να σημειώσει τους στίχους της τραγωδίας δεν έβρισκε καλούς μ' ένα σταυρό.

—Όταν ο νέος, ύστερ' από καιρό, πήγε στο Παρίσι, η πρώτη του δουλειά ήταν να επισκεφθεί τον ποιητή και να ζητήσει την τραγωδία του. 'Ο Πιρόν του έδωσε τα χειρόγραφα του και ο στιχοπλάστης τ' άνοιξε μπροστά του γεμάτος περιέργεια.

—Μά πως! φώναξε έξαλλος από χαρά. Δεν έχετε σημειώσει ούτ' ένα σταυρό;

—Μήπως θέλατε να μεταβάλω την τραγωδία σας σε πραγματικό νεκροταφείο; του άπανησε εξαντλημένα ο ποιητής.

***

Μία φορά κάποιος δραματικός συγγραφέας, του οποίου το στόμα ανέβιδε δυσωπία, είχε περιέλθει σε άμυχανία, γιατί δεν ήξερε με ποιού είδους θάνατο να σκοτώσει στο τέλος του έργου τον ήρωά του και διό άλλα δευτερευόντα πρόσωπα.

Επειδή δεν βρισκε καμιά πρωτότυπη λύση, σκέφτηκε να καλέσει τον περίφημο Ιππόλυτο Κρεμυλιόν για να ζητήσει την γνώμη του. Τον έβριναξε πραγματικά στο σπίτι του και, αφού κάθησε δίπλα του, άρχισε να του έξηγη την ιδέοσά του.

Σε μία στιγμή όμως ο Κρεμυλιόν, μη μωρωδώντας να υποφέρει την δυσωπία του στήματός του, άσπασχορήσσε τρομαγμένος και φώναξε :

—Μά τί κιάθεσαι και πονοκεφαλιάς, αφού μπορείς με την άνακτη σου να δηλητηριάσεις όλα τα πρόσωπα της τραγωδίας σου;

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Κάποιος νέος ποιητής έπεσκέφθηκε μία μέρα τον Πιρόν για να του προσφέρει ένα φασιανό.

'Ο Πιρόν έπρεε το δώρο του και αφού έλαχάρησσε το νέο για το δώρο, τον έδωσε στη μηχανογράσα του.

Σε λίγο όμως, βλέποντας δεν έπισκεπτή να βγάλλει απ' την τσέπη του μία δέσμη χειρογράφων, γύρισε προς το μέρος της κοριναίας και τού είπε :

—Τι μου φέρνεις και χαρίζεσαι; 'Αν πρόκειται να φάω το φασιανό με τέτοια σάλτσα, στάσσω καλύτερα να σου δώσω πίσω το φασιανό...

—Μήπως φρονείτε, άπάντησε δηρικζωτάτα ο φιλόσοφος, ότι ή φρούε προσορίζε τα άγαθά της μονάχα για τους άμαθεύς;

'Ο Γάλλος συγγραφέας και 'Ακαδημαϊκός Μαρσέλ Πρεζό

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

'Ο ενεργέτης μοιάζει με άνθος άρωματικό.

—Όσο κίαιγεται, τόσο περισσότερο ευωδιάζει.

—'Όποιος ζητεί να χορτάσει τους πόθους του εινε σαν να θέλλη να οδύνη τή φωτιά με άχυρα.

—Καλά εινε ν' αγαπούμε, άλλα καλύτερα να μάζ αγαπούν. Το πρώτο εινε σκληριά, το δεύτερο κυριαχία.

—'Ο άνθρωπος θεωρεί ώραιο ό,τι αγαπά και σεβαστό ό,τι πιστεύει.

—'Η πλάσις γεννιέται, αϊζάνει, πολλαπλασιάζεται και ό άνθρωπος παρίσταται μάρτυς της.

του, μπορούσε να περιττήση με το κεφάλι ψηλά, όπως και πριν...

***

Σε μία βραδινή έφημερίδα που πήρε άργότερα να διαβάση, ό Βίλλν Βούρνι, εινε πως ένας άνθρωπος που φορούσε σταχτί παλτό εινε κλέφει από την Τράπεζα της 'Εργασίας ένα σακιδίον με τριάντα χιλιάδες μάρκα. Τον πιάσαν όμως, άμείους σχεδόν, κοντά στη μεγάλη γέφυρα, όπου εινε την άνοησία—την άπιστευτή άνοησία—να τ' άνοιξη και να μετρήση τα χρήματα μπροστά στον κόσμο...

Και τότε ό Βίλλν Βούρνι κατάλαβε τί εινε συμβεί. Τα λεπτά πολυαινε πέσει κοντά στη γέφυρα, εκεί που τούζε φανεύ πως τον παρακολούθουσε ό κύριος με το σταχτί παλτό, την ώρα που τα τύλλεξε μέω' στο πανωφόρι του. 'Ο κύριος με το σταχτί πανωφόρι τά βρήκε, τ' άνοιξε άνόπιστος, και τον πιάσαν για κλέφτην.

Τι σκληρή, τί άκατανόητη, τί μοχθηρή πούναι ή τύχη καμιά φορά!...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ενα άνέκδοτε του μάκαρη Καραμήτσα. Τά δώρα του Θεού. Γιατί δεν έχει ή 'Ελλάς καλή δεικίση. 'Ο βασιλεύς Γεώργιος κι' ό δάσκαλος που δεν εινε μετατεθεί ποτέ. 'Εκτός έάν... Μιά σοφή παρατήρησις του βασιλέως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Χατζηνάκις, διηγητά μου φορά, τό έξηξ ανέκδοτο, τό όποιο άκουσε από έναν άλλον συνάδελφό του, τον μακαρίτη Καραμήτσα.

—«Μία φορά ό Θεός θέλλε να δώση από ένα δώρον στους διαφόρους λαούς της γης. Σκέφθηκε λοιπόν να τους καλέση και να τους ρωτήση, σάν τί ήθελε ό καθένας να τού χαρίση. 'Αλλά έπειδή, άν καλούσε τους λαούς, θα γινόταν μεγάλο σάισουρο στον ούρανό, σκέφθηκε δια προτιμώτερο θα ήταν να καλέση τους άγιους που τμείει περισσότερο κάθε λαός.

Έκάλεσε λοιπόν τον 'Αγιον Διονύσιον των Γάλλων, τον 'Αγιον 'Ιανουάριον των 'Ιταλων, τον 'Αγιον Μερκουριον των 'Ισπανων, τον 'Αγιον Γεώργιον των 'Ελλήνων και οίτω καθ' έξής :

—Σάν μαζεύτηκαν όλοι οι 'Αγιοι, τους έλεε ό Θεός :

—Σάν τί νομίζετε ότι χρειάζεται κάθε τάπος για να τού τό δώσω;

'Ο 'Αγιος Διονύσιος ζήτησε για τί Γαλλία τον πιο καλύτερο στρατό του κόσμου.

Κι' ό Θεός τον έδωσε κι' από τότε ή Γαλλία έχει πράγματι τον πρώτο στρατό του κόσμου.

'Ο 'Αγιος Μερκουριος ζήτησε όμορφες γυναίκες για την 'Ισπανία.

Κι' ό Θεός τίς έδωσε κι' ή 'Ισπανία εινε ή πιο όμορφη της Οικουμένης.

'Ο 'Αγιος 'Ιανουάριος των 'Ιταλων ζήτησε :

—Λιακάδα στην 'Ιταλία, για να έξελονόυται οι 'Ιταλοι και ν' απολαμβάνον μακαριότητα και τελετελιά...

'Ο Θεός τους έδωσε λιακάδα και γι' αυτό ό 'Ιταλοί εινε ό πιο τελετελικός και άκαθαρός λαός του κόσμου.

Ήθεε κατόπιν κι' ή σειρά του 'Αγιου Γεωργίου.

—Και σύ Γεωργιε, τού έλεε ό Θεός, τί θέξ, για την άγακτη μου την 'Ελλάδα :

—Τό μονοπόλι της σταφίδας, τού έλεε ό 'Αγιος Γεώργιος.

—Νά τό έχετε, τού ευχθήθηκε ό Θεός.

—Και σέ παρακαλώ, Μεγαλόδυναμε, είτε καλό ό 'Αγιος Γεώργιος, επειδή είμαστε μικροί λαός...

—Τι, Γεωργιε, τί :

—Δώσε μας και κλίμα καλό.

—'Ε, τέλος πάντων, για τό χατήρι της 'Ελλάδος, λάγτε το κι' αυτό!

'Ο 'Αγιος Γεώργιος όμως δεν έβγαγε. Σαζότανε και φωνότανε πως κάτι ακόμα ήθελε να ζητήση.

Ή αν μου έπύτρεταν ή Παντοκρατορία σας ; είτε τέλος.

—Τι ; ρώτησε ό Θεός.

—'Ενα δώρημα άκόμη!...

—'Α, άδύνατον, πήρατε δυό, ένα ό άλλο πήραν από ένα.

—Μεγαλόδυναμε, από τί μικρή 'Ελλάδα διεδόθη ό Χριστιανισμός... Δώστε της κάτι τι άκόμια. Εινε μικρή... Πώς θα ζήση...

—Σάν τί ;

—Διοίκηση χορηγή!

—Τίποτε, Γεωργιε, πολλά έπηρεξ!... Πήγαινε!... Πήγαινε!

Και έτσι, από τότε ή 'Ελλάς έχει σταφίδα, έχει καμία πρώτη τάξου, άλλα καλή Διοίκηση ούτε έχει ποτέ, ούτε θ' άποκτήση!...»

Κάποτε ό Βασιλεύς Γεώργιος εινε πάει σ' έναν απομακρυσμένο Δίμο των Καλαβριτών, όπου τον πρόδέχτηκε ό δάσκαλος του χωριού και τον έφιλοξένησε στο σπίτι του.

'Ο Βασιλεύς ρωτούσε τό δάσκαλο για διάφορα πράγματα. Τέλος τον ρώτησε ποσα έτη έχει στην ύπηρεσία και ποσα μεταθέσεις εινε στο διάστημα του διδασκαλικού σταδίου του.

—Είμαι δάσκαλος 23 χρόνια, Μεγαλειότατε, και ύπηρετώ εδώ στο χωριό από τότε που γέννηστικα.

—Μπαρό! τού εινε τότε ό Γεώργιος. Πώς έγινε αυτό τό θαύμα!

—Εινε πολύ καλός δάσκαλος, Μεγαλειότατε, τού έξηγησε επεριορίζοντας ό Δημαρχος του χωριού, και γι' αυτό δεν τον μετακινεί κανένας από δω.

—Νά λοιπόν μου καταγορούν τη συναλλαγή, είτε ό Βασιλεύς. Οι καλοί δεν πρέπει να φοβούνται τίποτε στην 'Ελλάδα.

Και έπειτα από λίγο, σάν να μιλούσε με τον έαυτό του, πρόσθεσε :

—'Εκτός άν τους μόν τιμωρούν δια άτελειώτερου μετακινήσεως και τους άλλους δια παθητικής άνοησίας!...